

KAPITOLA 15

NEČEKANÝ ÚTOK

Jakmile Sonea vstoupila do třídy, ucítila ve vzduchu rozdíl, něco jako neznámý proud magie. Ve dveřích zaváhala a její úleva, že jí podařilo vyhnout Reginově gangu, se rozplynula.

Lord Kiano vzhlédl a obrátil k ní pozornost tak dychtivě, jako by byla vítaným rozptýlením.

„Dnes vyučování nebude, Soneo.“

Překvapeně se zahleděla na učitele.

„Nebude vyučování, můj pane?“

Kiano zaváhal a zasyknutí odvedlo Soneinu pozornost doprostřed místnosti. Před ní dorazili pouze čtyři novicové. Benon měl hlavu složenou v dlaních, Trassia a Narron přesunuli své židle vedle něj. Regin seděl tiše za nimi a jeho oči byly pro jednu prázdné a bez výrazu. Trassia na Soneu hleděla obviňujícím pohledem.

„Zemřel novic,“ vysvětlil Kiano. „Shern.“

Sonea se zamračila při vzpomínce na novice z letního náboru, jehož moc se jí zdála tak podivná. *Zemřel?* Hlavou jí začaly vířit otázky. Jak? Kdy?

„Prostě běž pryč,“ zavrčela Trassia. Sonea na dívku zírala, překvapená jejím výbuchem.

„Byl to Benonův bratranec,“ řekl jí tiše Kiano. Trassia po ní hodila zlobným pohledem a Sonea pomalu zača-

la chápat. Svým dotazem, proč bylo vyučování zrušeno, přiměla lorda Kiana, aby před Benonem promluvil o Shernově smrti. Ucítla, jak jí hoří tváře. Když vzhlédl Narron a zamračil se na ni, vycouvala ze třídy a utekla.

Zastavila se po pár krocích, když ji přepadl vztek a rozhořčení. Jak mohla vědět, že je Shern mrtvý nebo že Benon byl jeho bratranec? Zeptat se, proč odpadá vyučování, je zcela opodstatněná otázka.

Nebo snad ne?

Její myšlenky se vrátily k Shernovi. Když prozkoumala své pocity, nemohla nalézt nic víc než mírný smutek. Shern na ni nikdy ani nepromluvil, stejně jako na kohokoli jiného. Vlastně ho těch pár týdnů, kdy navštěvoval Univerzitu, celá letní třída přehlížela.

Když došla na konec schodiště, všimla si, že se k ní blíží Rothen, a pocítla vlnu úlevy.

„Tady jsi,“ řekl. „Už jsi to slyšela?“

„Zrušili vyučování.“

„Ano,“ přikývl. „Dělá se to vždycky, když se to stane. Šel jsem tě hledat do pokoje, ale nebyla jsi tam. Pojď si se mnou dát něco horkého k pití.“

Sonea vedle něj mlčky kráčela. Zdálo se jí zvláštní, že Společenství zavře Univerzitu kvůli smrti novice, který zde strávil sotva pár týdnů. Ale protože všichni novicové až na ni patřili k nějakému rodu, chlapec byl pravděpodobně spřízněný s několika novici i čaroději.

„Shern chodil do tvé první třídy, že?“ zeptal se jí Rothen, když vešli do pokoje pro hosty.

„Ano,“ Sonea zaváhala. „Mohla bych se zeptat, co se mu stalo?“

„Jistě.“ Rothen vzal ze servírovacího stolku konvici

a šálky a pak z kredence přinesl dvě sklenice. „Pamatuješ si, co jsem ti říkal o selhání kontroly, když čaroděj zemře?“

„Všechna nevyužitá magie se uvolní a zahubí tělo.“

Rothen přikývl a odložil porcelánové nádoby i sklenice. „Shern ztratil kontrolu nad svou magií.“

Sonei přeběhl mráz po zádech. „Ale prošel druhým stupněm.“

„Ano, ale ne dobře nebo úplně. Jeho mysl nebyla nikdy dostatečně vyrovnaná.“ Rothen potřásl hlavou. „Takový stav je neobvyklý, ale občas se objeví. Víš, když se u dítěte objeví magický potenciál, zkusíme je i na problémy, jako je tento. Někdy prostě na kontrolu magie nemají duševní sílu nebo nejsou dost vyrovnaní.“

„Rozumím,“ odpověděla Sonea. Rothen nalil vodu ze džbánu do konvice a z jedné ze sklenic přidal lístky sumi. Sonea sáhla po druhé sklenici, smíchala prášek raky s vodou a trochou magie směs zahřála.

„Naneštěstí se duševní nevyrovnanost u některých lidí rozvine až v pozdějším věku,“ pokračoval Rothen, „nebo když se jejich magie uvolní. Pak už je příliš pozdě. Dříve nebo později ztratí kontrolu, které se naučili – většinou během prvních pár let. U Sherna se začaly známky nestability projevovat už před měsíci. Společenství jej odvezlo z města na místo, které jsme pro takovéto novice nechali postavit. Snažíme se, aby byli v klidu a šťastní a starají se o ně léčitelé, kteří mají s tímto problémem bohaté zkušenosti. Ale nikdo ještě neobjevil léčbu a jakkoli jejich sílu svážeme, nikdy to nevydrží na dlouho.“

Sonea se otrásla. „Když jsem ho viděla poprvé, zdála se mi jeho přítomnost podivná.“

Rothen se zamračil. „Ty jsi cítila nestabilitu tak brzy? Nikdo jiný ji necítil. Musím to říct – “

„Ne!“ V Sonei hrklo. Kdyby Rothen někomu řekl, že cítila, že se s Shernem něco děje, měli by ostatní novicové další věc, z níž by ji mohli obvinít. „Nedělejte to. Prosím.“

Rothen se na ni zamyšleně podíval. „Nikdo se na tebe nebude dívat špatně za to, žes nic neřekla. Nemohla jsi rozumět tomu, co jsi vnímala.“

Upřeně se na něj zadívala a Rothen si povzdechl. „Tak dobře. Asi už na tom stejně nezáleží.“ Ovinul dlaně kolem konvice a z nálevky náhle začala stoupat pára. „Jaký máš z toho všeho pocit, Soneo?“

Pokrčila rameny. „Neznala jsem ho.“ Pak mu pověděla, co se stalo ve třídě. „Jako by to byla všechno moje vina.“

Rothen se zamračil a nalil si šálek vařeného sumi. „Asi se na tebe utrhli, protože jsi přišla v nepravou chvíli. Nedělej si z toho hlavu. Do zítřka na to zapomenou.“

„Tak co budu dneska dělat?“ přemýšlela nahlas. Rothen se odmlčel, aby usrkl ze svého hrnku, a pak se usmál. „Říkal jsem si, že bychom mohli trochu naplánovat Dorrienovu návštěvu.“

Kapitán *Anyi* byl potěšen, když se ho Dannyl zeptal, jestli míří na Vinské ostrovy. Nejdříve si Dannyl myslel, že muž touží vidět svou rodnou zemi, ale když kapitán trval na tom, aby se Dannyl a Tayend nastěhovali do jeho kajuty, začal mít podezření. Podle toho, co věděl o vindských námořnících, by to chtělo víc než jen stesk po domově nebo úctu ke Společenství, aby se byl kapitán ochotný vzdát své vlastní kajuty.

Večer poté, co vypluli, Dannyl objevil pravý důvod kapitánova nadšení.

„Většina lodí do město Kiko jede dřív do Capie,“ řekl jim kapitán u štědré večere. „Tato cesta mnohem rychlejší.“

„Proč neplují přímo do Kika?“ zeptal se Tayend.

„Na Horních ostrovech Vinu zlí muži,“ zamračil se kapitán. „Přepadají lodě, zabíjejí posádku. Nebezpeční chlapi.“

„Ach tak,“ pohlédl Tayend na Dannyla. „A my poplujeme kolem těchto ostrovů?“

„Teď žádné nebezpečí,“ usmál se kapitán na Dannyla. „Na palubě čaroděj. Ukážeme vlajku Společenství. Netroufnou oloupit nás!“

Dannyl se usmál, když si na tento rozhovor si vzpomněl. Podezřívával obchodníky, že občas tuto cestu riskují a chrání se vyvěšením vlajky Společenství, i když na palubě žádný čaroděj není. Piráti už na to museli přijít také a tak by nebylo žádným překvapením, kdyby tady někde v truhle ležela uniforma Společenství, ať už skutečná nebo její napodobenina, pro případ, že by vlajka nestačila na to, aby se piráti drželi zpátky.

Tolik se mu ulevilo, že opouští Lonmar, že mu na tom nezáleželo. Urovnání sporu v radě starších představovalo více než měsíc handrkování a diskutování. I když povinnosti, kvůli kterým jel do Vinu, byly podřadné, říkal si, jestli nebudou nakonec úmornější, než se zdají být.

Jak se vzdálenost od Lonmaru prodlužovala, napětí a ostražitost posádky rostla a Dannyl si začal uvědomovat, že hrozba pirátů je skutečná. Z vyslechnutého hovoru, který mu Tayend přeložil, si domyslel, že setkání

s piráty není možnost, ale jistá věc. Vědomí, že tito muži věří, že jejich životy závisí na jeho přítomnosti na lodi, bylo poněkud znepokojující.

Podíval se na Tayenda, který ležel na vedlejší úzké posteli. Učenec byl bledý a hubený. Záchvaty mořské nemoci si vybíraly svou daň na jeho zdraví, ale navzdory slabosti a zjevné nevolnosti Tayend stále odmítal, aby ho Dannyl vyléčil.

Až doposud jejich cesta nebyla tím příjemným dobrodružstvím, v jaké Tayend doufal. Dannyl věděl, že i učenci se ulevilo, že opouštějí Lonmar, a rozhodl se, že až dorazí do Kika, stráví týden nebo dva odpočinkem. Vindové byli známí svou srdečností a pohostinností. Snad jim vynahradí horko a podivnost Lonmaru a Tayend znovu nabude nové síly a nadšení pro cestování.

Dvě malá okýnka po každé straně nabízela výhled na moře. Podvečerní obloha byla temně modrá a bez jediného mráčku. Dannyl přistoupil blíž a na jedné straně uviděl vzdálený stín ostrovů lemující obzor – a také dva velké čluny.

Zaslechl zívnutí a podíval se na Tayenda. Učenec se zvedal do sedu a protahoval se.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Dannyl.

„Lépe. Jak je venku?“

„Na pohled docela příjemně.“ Čluny byly menší než *Anyi*, vznášely se na vlnách a rychle se přibližovaly. „Myslím, že před večerí budeme mít společnost.“

Tayend se opřel o stěnu kajuty, postavil se vedle Dannyla a vykoukl z okna.

„Piráti?“

Někdo spěšně přišel ke dveřím a rychle zaklepal.

„Vidím je,“ zavolal Dannyl.

Tayend ho poplácal po rameni. „Je čas na hrdinské činy, můj čarodějny příteli.“

Než otevřel dveře a vešel do chodby, vrhl Dannyl na Tayenda zničený pohled. Nejmladší z námořníků, asi čtrnáctiletý chlapec, na něj divoce mával.

„Pojďte ven! Rychle!“

Dannyl chlapce následoval přes společenskou místnost a vstoupil na palubu. Kapitána objevil na zádi a přes lana a po malých schůdkách se k němu vydal.

„Zlí muži,“ řekl kapitán a ukázal prstem.

Lodě byly méně než dvě stě kroků daleko. Dannyl zvedl oči ke stěžni *Anyi* a uviděl vlajku Společenství třepotající se ve větru. Rozhlédl se po palubě a všiml si, že celá posádka, dokonce i chlapec, svírá nože nebo krátké, hrubě vyrobené meče. Několik jich drželo luky, všechny natažené a zacílené na přibližující se loď. Tayend si odfrkl. „Nevypadají, že by si tebou byli moc jistí.“

„Nechtějí nic riskovat,“ odpověděl mu Dannyl. „Co bys dělal ty?“

„Jsi náš hrdina a ochránce. Víím, že nás zachráníš.“

„Musíš to pořád říkat?“

Tayend se zachichotal. „Jen chci, aby ses cítil potřebný a doceněný.“

Když se člun v čele přiblížil k *Anyi*, nezpomalil. S obavami, že piráti chtějí do lodi narazit, se Dannyl přesunul k zábradlí, připraven směr člunu změnit. Otočili se na poslední chvíli, když náhle stočili plachty tak, že člun plul podél *Anyi*.

Na těchto menších plavidlech se tísnili svalnatí, podsadití muži. Jejich velké štíty se zvedaly proti lodi,

připravené na příval střel a Dannyl si všiml, že se mezi nimi lesknou zbraně. Dva z nich drželi svinutá lana, na jednom konci zatížená záchytnými háky.

Muži byli snědší a vyšší než průměrní Vindové, což vypovídalo o promíchání vindské a lonmarské krve. Všichni hleděli na něj a ve tváři měli obezřetný výraz. Jeden nebo dva z nich pohlédli na muže na přídi. To musí být jejich vůdce, pomyslel si Dannyl.

Když se přiblížil i druhý pirátský člun, muž zvedl ruku a zakřičel něco v jazyce Vindů. Tayend vydal tichý přidušený zvuk, ale posádka *Anyi* zůstala zticha. Dannyl pohlédl na kapitána.

„Co to říkal?“

Kapitán si odkašlal. „Ptal se, za kolik prodat váš krásný přítel. Říkal, že na něm vydělat, když ho prodat za otroka na Západě.“

„Opravdu?“ Dannyl se podíval na Tayenda. „Co myslíte. Padesát zlatých?“

Tayend jej probodl pohledem.

Kapitán se zachechtal. „Neznám pravá cena muže otroka.“

Dannyl se zašklebil a potřásl hlavou. „Ani já ne. Řekněte pirátovi, že můj přítel není na prodej. A povězte mu,“ otočil se Dannyl na piráta, „že náklad, který máme na lodi, si nemůže dovolit.“

Kapitán opakoval jeho slova ve vindštině. Pirát se usmál a zvedl ruku, aby dal znamení druhému člunu. Muži odspěchali k lanům a kladkám a obě plavidla se rychle vzdalovala pryč.

Kapitán přistoupil k Dannylovi. „Vy zabít teď,“ řekl naléhavě. „Než utečou.“

Dannyl zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ale piráti zlí lidi. Vždycky přepadají lodě. Zabíjejí. Berou otroky.“

„Nás nenapadli,“ odpověděl Dannyl.

„Vy zabít a moře bezpečnější.“

Dannyl se na kapitána zpříma podíval. „Pobití mužů na jednom nebo dvou člunech nic nezmění. Nahradí je jiní. Jestli Vindové chtějí, aby čarodějové zbavili tyto ostrovy pirátů, musí se dohodnout se Společenstvím. Podle zákona mohu svou moc použít jinak než k obraně pouze na přímý rozkaz krále.“

Kapitán už nic neříkal, sklopil oči a odešel. Než dal posádce rozkaz vrátit se ke svým povinnostem, Dannyl zaslechl, jak si něco mumlá ve svém jazyce. Několik námořníků se zatvářilo rozladěně, ale bez řeči se vrátili ke své práci.

„Nejsou jediní, koho jsi svým výstupem zklamal,“ řekl Tayend. Dannyl si svého přítele zamyšleně změřil. „Také si myslíš, že jsem je měl zabít?“

Tayend se přimhouřenýma očima podíval za vzdalujícími se piráty. „Nebyl bych proti.“ Pak pokrčil rameny. „Ale hlavně jsem doufal, že uvidím malou ukázkou magie. Nic okázalého. Jen pár jiskřiček a plamenů.“

„Jiskry a plameny?“

„Ano. A možná malé tornádo.“

„Je mi líto, že jsem tě zklamal,“ odpověděl Dannyl suše.

„A co to mělo být, že mě prodáš otrokářům – a za mizerných *padesát* zlatých! To je ale urážka!“

„Omlouvám se. Bylo by sto zlatých přiměřená cena?“

„Ne! A neznělo to nějak zvlášť omluvně.“

„Pak se tedy omlouvám, že má omluva nezněla přesvědčivě.“

Tayend zakoulel očima. „A dost! Jdu dovnitř.“

Sonea si přitáhla krabici s poznámkami k tělu a povzdechla si. Rychle se stmívalo. Když vyrážela, slunce v lese vytvářelo dlouhé pruhy stínů, ale teď z nich zbylo jen mlhavé šero, ve kterém bylo obtížné rozeznat okraje věcí kolem. Odolala pokušení vytvořit světlo s vědomím, že pak by ji bylo příliš snadné najít.

Někde blízko praskla větvička.

Zastavila se a hleděla mezi větve. To, co blikalo v dálce mezi stromy, mohla být světla sídla léčitelů. Neviděla žádný pohyb, neslyšela žádný zvuk.

Vydechla vzduch, který zadržovala, a znovu vykročila.

Před pár týdnů vzal lord Kiano třídu na pole a ke skleníkům za sídlem léčitelů, kde se pěstovaly léčivé bylinky. Ukázal jim několik druhů a vysvětlil jim, jak každou rostlinu rozeznat. Pak jim řekl, že si každý týden vybere novice, kteří s ním půjdou po vyučování do polí, kde je bude zkoušet z jejich znalostí.

To odpoledne byla na řadě ona. Po zkoušení ji propustil a nechal ji vrátit se na koleje samotnou. Protože věděla, že Regin si nenechá ujít příležitost počítat si na ni, až bude z čarodějova dohledu, předstírala zájem o zkoumání bylinek v naději, že by se mohla s Kianem vrátit zpět. Ale když se učitel pustil do vleklého rozhovoru se zahradníkem, uvědomila si, že by čekala moc dlouho.

Takže se rozhodla pro jiný plán. Odhadovala, že Regin na ni bude čekat na její obvyklé cestě, a tak se prodírala

lesem a doufala, že obejde sídlo léčitelů a vyjde na pěšinu, která vedla před Univerzitu.

Zapraskání po levé ruce ji znovu přimělo zastavit se. Když zaslechla tlumený smích, ucítila, jak ji zamrazilo, a bylo jí jasné, že její plán selhal.

„Dobrý večer, Soneo.“

Otočila se a mezi stromy spatřila známou postavu. Vytvořila kouli světla, aby zahнала tmu. Regin se zastavil, po tváři se mu rozléval úsměv a za ním se vynořily další dvě postavy: Issle a Alend. Všude kolem slyšela zvuky a viděla, jak ze stínů vylézají Gennyl, Vallon a Kano.

„Pěkná noc na procházku po lese,“ poznamenal Regin a rozhlédl se kolem. „Tak tichá. Klidná. Nikdo nás nebude rušit.“ Přikročil blíže. „Učitelé už ti nevěnují zvláštní pozornost, že? To je škoda. To opravdu není fér, že o nás se starají a o tebe ne. Tak jsem si říkal, že bych ti dal nějaké lekce sám.“

Podle zvuků vrzání sněhu pod botami Sonea poznala, že se novicové za jejími zády přibližují. Posílila svůj štít, ale k jejímu překvapení ji obešli a postavili se za Regina.

„Hmmm,“ pokračoval Regin. „Snad bych tě mohl naučit něco z toho, co mi ukázal lord Balkan.“ Podíval se na ostatní a přikývl. „Ano, myslím, že tě to bude zajímat.“

Sonei vyschlo v ústech. Věděla, že Regin bere hodiny válečnictví navíc, ale ne, že se učí pod Balkanem, vedoucím tohoto oboru. Když Regin zvedl dlaně, ostatní novicové k němu přistoupili a položili mu dlaně na ramena.

„Braň se,“ řekl Regin a napodobil velitelský hlas lorda Vorela.

Přidala do svého štítu další magii a odrazila příval energie, který vyšlehl z Reginových dlaní. Údery byly

slabé, ale rychle nabývaly na síle, až byly silnější než cokoli, čemu doposud čelila v aréně. Překvapeně do svého štítu přilévala další a další magii.

Jak je to možné? Bojovala s Reginem už mnohokrát na to, aby znala jeho sílu. Vždycky byl mnohem slabší než ona. Držel se snad zpátky a čekal na správnou chvíli, aby ji překvapil svou skutečnou silou?

Reginův obličej se roztáhl do ošklivého úsměvu a on přistoupil o krok blíž. Náhle jeho útok zeslábl a pak ustal, když se zastavil, aby se podíval na ostatní. Spěšně natáhli ruce, aby ho znovu chytili za ramena.

Když se jej znovu dotkli, pokračoval v útoku. Přemýšlela, co to znamená. Ostatní mu zjevně propůjčovali svou sílu. Nikdy neslyšela, že by to bylo možné, ale bylo toho mnoho, co o boji ještě nevěděla – nebo jí to uniklo během dlouhých, nudných hodin lorda Vorela.

Smysly jí zvonily magií, která naplňovala vzduch. Sníh pod nimi roztál do syčících kaluží. Tolik síly... myšlenka na to, co proti ní bylo namířeno, byla tak děsivá, až se jí rozbušilo srdce. Jestli se jí nepodaří štít udržet, následky budou rychlé – a fatální. Tolik riskoval... nebo to nebyl risk?

Co když mě chce zabít?

To jistě ne. Byl by vyloučen ze Společenství.

Když si však představila Regina, jak předstupuje před čaroděje shromážděné v Síni, snadno si dokázala představit, co by řekli. Nešťastná nehoda. Nemohou ho vinit za její chabé schopnosti. Čtyři týdny práce v knihovně a ať už se to neopakuje.

Její strach vystřídal hněv. Když se podívala na ostatní novice, viděla, že po sobě nejistě pokukují. Regin se už

neusmíval, ale soustředěně se mračil. Něco zavrčel, ale ostatní byli proti. Ať už dělali cokoli, nemělo to účinek, který očekávali.

Takhle jsou tedy silní, když se spojí? Usmála se. Snadno si je držela od těla. Regin ji podcenil – a světelná koule vznášející se nad jejich hlavami byla důkazem toho, že má stále dostatek moci.

Jak to tedy skončí? Byla si jistá, že protiútok by je zlomil. Kdyby se ale nedokázali bránit, pak by ona mohla být tím, kdo by byl postaven před Vyšší čaroděje a vyhoštěn.

A kdyby se jim podařilo se ubránit, pronásledovali by ji až ke kolejím. Jak by se jich tedy mohla zbavit? Podívala se na světelnou kouli. Kdyby ji uhasila, potrvá několik minut, než si jejich oči přivyknou na tmou, a ona by mohla uniknout. Bohužel by noční slepota překážela i jí.

Slepota...?

Usmála se. Pevně zavřela oči a rozšířila svou vůli. Za jejíma očima vyšlehlo světlo a ona ucítila, jak útok slábne. Když znovu otevřela oči, novicové mrkali a třeli si tváře.

„Nic nevidím!“ vykřikl Kano.

Fungovalo to! Zašklebila se, když Alend zuřivě zaklel a rozhodil rukama, až na nerovné zemi skoro ztratil rovnováhu. Issle šmátrala kolem sebe, dokud nenašla strom, a pak se ho chytila, jako by se bála, že by mohl utéct.

Sonea o krok ustoupila. Regin zaslechl zakřupání sněhu a vykročil směrem k ní. Došlápl do bláta vytvořeného roztátým sněhem, uklouzl a dopadl tváří do bahna. Když se snažil zvednout na nohy, sršel zhnusením a rozčilením.

Sonea se přidušeně zasmála. Regin se odlepil od země a po tváři mu přeběhl vražedný výraz. Vyhnula se jeho šmátrajícím rukám a začala se od noviců vzdalovat.

„Díky za lekci, Regine! Nevěděla jsem, že máš takový *rozhled!*“

Se smíchem se otočila a vyrazila za světly Univerzity.